

(Gylling), Løje, Svend Nielsen, Jørgen Gram, Petersen (Røj), Viggo Hansen og A. C. D. Petersen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1936 til 31. Marts 1937.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4545; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4253).

Sagen sattes til Forhandling.

Korsgaard: Man kan jo ikke sige, det er Sædvane, at der tales ved Tillægsbevillingslovforslagets første Behandling. Man kan paa den anden Side heller ikke sige, at det aldrig er sket før; jeg har f. Eks. gjort det et Par Gange. Naar jeg tager Ordet, er det ikke for at holde en lang Tale, det forbyder blandt andet min Stemme mig, men det er for at gøre nogle Bemærkninger til den sidste Del af den højtærede Finansministers Tale ved Fremlæggelsen af Lovforslaget.

Om Enkelthederne i Lovforslaget ønsker jeg ved denne Lejlighed ikke at sige synderligt. Jeg kunde dog lige have Lyst til at nævne, at det forekommer mig at være en besynderlig Paastand, naar Finansministeren med Hensyn til Rentekontoen siger, at denne er forhøjet paa Grund af Optagelse af det svenske Laan. Optagelsen af det svenske Laan maa jo betyde, at der er et andet Beløb, som Ministeren ikke skal forrente, saa at det derfor rentemæssigt skulde belaste Finanserne nævneværdigt, det forstaar jeg ikke. Men det er, som sagt, ikke om Enkeltheder, jeg vil sige noget.

Det er om disse Slutbemærkninger af Finansministeren, gaaende ud paa, at det jo egentlig var en skændig Befolkning, den Del af Befolkningen, som ikke i eet og alt vilde rose den nuværende Regering og indrømme, at Landets økonomiske Forhold var fortrinlige. Det var jo egentlig den korte Mening af Ministerens Tale, maaske ikke sagt slet saa kraftigt.

Jeg vil gerne sige først, at det er jo underligt, at en Minister tilhørende et Parti, som ved tidligere Lejligheder ikke forsømt nogen Anledning til at angribe den da siddende Regering for hvad som helst, i og for sig uden Hensyn til Konsekvenserne, nu er blevet saadan indstillet, at han ikke

kan taale visse Aviskriverier, som maaske ikke er helt rigtige. Jeg tør jo nok antyde, at „Social-Demokraten“s Skriverier i gamle Dage var saa sandelig heller ikke altid helt rigtige.... (Victor Pürschel: Det er de for Resten heller ikke nu!).... og det er de heller ikke nu, deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel. Men det, som den højtærede Minister siger, er altsaa, at Danmarks Økonomi er i god Orden. Deri er jeg ikke enig med den højtærede Minister. Jeg har aldrig paa noget Tidspunkt — det jeg ved af — benægtet, at til denne Dag har den siddende Regering været i Stand til at udskrive saa store Skatter, at den har kunnet skaffe Penge til de Udgifter, Regeringen selv har ønsket. Altsaa, jeg vil for saa vidt ikke paastaa og har aldrig paastaaet, at Statsregnskabets ikke er i Orden. Men deraf at slutte, at Landets Økonomi er i Orden, er efter min Mening at gøre et meget stort Spring. Jeg mener netop, at man ved at se hen baade til Norge og Sverige kan sige, at trods de efter Omstændighederne i hvert Fald for store Dele af det danske Erhvervsliv gode Kaar bliver det danske Samfund, takket være at vi snart spiser mere, end vi producerer, snarere Aar for Aar fattigere og fattigere, i Stedet for at der skulde finde en ikke ubetydelig Opsparing Sted. Det er paa det Punkt, man, synes jeg, har Lov til i højeste Grad at bebrejde Regeringen den Politik, den fører, for saa vidt man overhovedet kan finde ud af, hvad det i Virkeligheden er for en Politik, Regeringen økonomisk set vil føre.

Jeg mener, at den danske Befolkning har Lov til at se hen til Erklæringer, afgivet af den nuværende Regering, med den allerstørste Mistillid, og jeg skal begrunde dette med enkelte Kendsgerninger. Da England i 1931 forlod Guldet, da holdt paa det nøjeste paa samme Dato den daværende Finansminister Bramsnæs, han, som man er tilbøjelig til at kalde en stærk Mand — hvad jeg absolut ikke mener han er, og ogsaa dette skal jeg begrunde —, en Tale, hvis korte Mening var den, at Danmark overhovedet ikke skulde forlade Guldet. Tre Dage efter forlod Danmark Guldet og maatte forlade Guldet. Ministeren, altsaa Hr. Bramsnæs, var altsaa økonomisk set for det første forkert indstillet, og trods en Udtalelse faa Dage i Forvejen gik han ganske gladeligt med til en Handling, som var stik mod Konklusionen af den Tale, han ved den Lejlighed holdt. Dette var det første Punkt, hvor det viste sig, at den socialdemokratiske Regering handlede stik